

Beretn. ang. den XVII. internationale Arbejdskonference i Genève 1933.

2. I Tilfælde, hvor Renten varierer efter Forsikringstidens Længde, og hvor Retten til Rente er betinget af en fastsat Karenstid, skal den, medmindre der garanteres en vis Minimumsrente, indbefatte et bestemt Beløb eller en fastsat Procentdel, der ikke er afhængig af Forsikringstiden. Naar Retten til Renten ikke er betinget af en Karenstid, kan der træffes Bestemmelse om en vis garanteret Minimumssats.

3. Naar Bidragene gradueres efter Lønnen, skal den Løn, der lægges til Grund for Bidragsberegningen, ogsaa lægges til Grund for Beregningen af Renten, hvad enten Renten varierer med Forsikringstiden eller ikke.

Artikel 8.

1. Retten til Forsikringsydelser kan bortabes eller suspenderes helt eller delvis i Tilfælde af Svig mod Forsikringsinstitutionen.

2. Renten kan helt eller delvis suspenderes:

- a) saalænge den paagældende har en Beskæftigelse, der er underkastet Forsikringspligten,
- b) saalænge han fuldt ud underholdes af det offentlige, eller
- c) saalænge han oppebærer anden periodisk, kontant Ydelse i Henhold til Love angaaende tvungen Socialforsikring eller Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde under Arbejde eller Erhvervsygdomme.

Artikel 9.

1. De forsikrede og deres Arbejdsgivere skal bidrage til Tilvejebringelse af Forsikringsmidlerne.

2. Ved den nationale Lovgivning kan fra Bidragspligten undtages:

- a) Lærlige og unge Arbejdere under en vis Alder; og
- b) Arbejdere, hvis Løn ikke betales i Penge, eller hvis Løn er meget lav.

3. I den nationale Lovgivning om Forsikringsssystemer, der ikke er begrænset til udelukkende at omfatte lønede Arbejdere og Funktionærer, kan Arbejdsgiverne undtages fra Bidragspligten.

4. Der skal af det offentlige ydes Tilskud til den Forsikring, der oprettes til Fordel for lønede Personer i Almindelighed eller særlig for Lønarbejdere.

5. En national Lovgivning, der ved Konventionens Ikrafttræden ikke kræver Bidrag fra de forsikrede, kan fortsat undlade at kræve saadanne Bidrag.

Artikel 10.

1. Forsikringen skal enten administreres af Institutioner, der oprettes af de offentlige Myndigheder, og som ikke maa drives i erhvervmæssigt Øjemed, eller af en Statsforsikringsfond.

2. Dog kan den nationale Lovgivning overdrage Forsikringens Administration til Institutioner oprettet af de interesserede Parter eller deres Organisationer, paa Betingelse af, at saadanne Institutioner har faaet behørig Anerkendelse af de offentlige Myndigheder.

3. Forsikringsinstitutionernes eller Statsforsikringsfondens Midler skal bestyres adskilt fra andre offentlige Midler.

4. Repræsentanter for de forsikrede skal deltage i Ledelsen af Forsikringsinstitutionen paa Vilkaar, der nærmere fastsættes i den nationale Lovgivning, i hvilken der ligeledes kan fastsættes Bestemmelse om Deltagelse af Repræsentanter for Arbejdsgiverne og de offentlige Myndigheder.

5. De selvstyrende Forsikringsinstitutioner skal baade administrativt og finansielt være underkastet de offentlige Myndigheders Tilsyn.

Artikel 11.

1. Den forsikrede eller de, der retmæssigt kan handle paa hans Vegne, skal have Ret til Anke i Tilfælde af Tvistigheder vedrørende Forsikringskrav.

2. Saadanne Ankesager skal forelægges særlige Domstole bestaaende af Dommere eller Lægmand, som er særlig fortrolige med Forsikringens Formaal og de forsikredes Tarv, eller som tiltrædes af Bisiddere, der repræsenterer henholdsvis de forsikrede og Arbejdsgiverne.

3. I Tilfælde af Tvistigheder angaaende Optagelse i den tvungne Forsikring eller Bidragets Størrelse skal den forsikrede, og i de Forsikringsordninger, der fastsætter Bidrag fra Arbejdsgiveren, ogsaa hans Arbejdsgiver, have Ret til Anke.